

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 35/13

V Luxembourg, 21. marca 2013

Sodba v zadevi C-254/11
Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony
Határrendészeti Kirendeltsége proti Oskarju Shomodiju

Omejitev najdaljšega trajanja bivanja v schengenskemu območju za tujca, za katerega se ne zahteva vizum, na tri mesece v obdobju šestih mesecev ne velja za upravičence do ugodnosti režima obmejnega prometa

Za te tujce, ki so imetniki dovoljenja za obmejni promet, se mora najdaljše trajanje bivanja, določeno v dvostranskih sporazumih med državami članicami in tretjimi državami, s katerimi imajo države članice skupno mejo, izračunati neodvisno od tega, kako dolgo naj bi tam bivali pred tem, ker je bilo to bivanje prekinjeno z vrnitvijo v državo stalnega prebivališča.

V skladu s Konvencijo o izvajanju schengenskega sporazuma¹ se lahko tujci, za katere se ne zahteva vizum, prosto gibljejo na schengenskem območju največ tri mesece v obdobju šestih mesecev od prvega vstopa.

Za tujce, ki bivajo na obmejnem območju države, ki ni članica Unije, in države članice, in sicer na območju, ki ni več kakor 30 kilometrov od meje, se uporablja posebna uredba². Obmejni prebivalci lahko pridobijo dovoljenje za obmejni promet, ki jim omogoča vstopiti v sosednjo državo članico in tam nepretrgano bivati v obdobju, katerega trajanje določita državi sosedji, ki pa ne more presegati treh mesecev. Imetnikom tega dovoljenja ni dovoljeno gibanje zunaj obmejnega območja države članice, ki jo obišejejo.

Madžarska in Ukrajina sta sklenili sporazum o ureditvi obmejnega prometa na skupni meji, ki med drugim določa najdaljše trajanje bivanja na Madžarskem za ukrajinske upravičence do ugodnosti režima obmejnega prometa. To trajanje, ki je določeno v madžarski zakonodaji, je določeno na najdaljše trajanje, ki ga določa uredba, in sicer na tri mesece, če je bivanje neprekinjeno.

O. Shomodi, ukrajinski državljan, je imetnik dovoljenja za obmejni promet, na podlagi katerega sme vstopiti na obmejna območja Madžarske. 2. februarja 2010 je za vstop na Madžarsko zaprosil na mejnem prehodu Záhony. Madžarska policija je tedaj ugotovila, da je med 3. septembrom 2009 in 2. februarjem 2010 na Madžarskem bival 105 dni, kar pomeni, da je tja skoraj vsakodnevno vstopil za nekaj ur. Ker je bil O. Shomodi v obdobju šestih mesecev na schengenskem območju tako več kot tri mesece, mu je madžarska policija prepovedala vstop na madžarsko ozemlje na podlagi madžarske zakonodaje, obrazložene ob upoštevanju Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma.

O. Shomodi je zoper odločbo policije vložil tožbo pri madžarskih sodiščih. Legfelsőbb Bíróság (vrhovno sodišče na Madžarskem), ki mu je bila predložena kasacijska pritožba, sprašuje Sodišče, ali je zadevni sporazum, ki – kot ga razlagajo madžarski organi – omejuje najdaljše trajanje bivanja obmejnega prebivalca na obmejnem območju Madžarske na tri mesece v obdobju šestih mesecev, združljiv z Uredbo o obmejnem prometu.

¹ Konvencija o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 med vladami držav Gospodarske unije Beneluks, Zvezne republike Nemčije in Francoske republike o postopni odpravi kontrol na skupnih mejah, podpisane 19. junija 1990 v Schengenu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 2, str. 9).

² Gre za Uredbo (ES) št. 1931/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o pravilih za obmejni promet na zunanjih kopenskih mejah držav članic in spremembi določb Schengenske konvencije (UL L 405, str. 1, in popravek v UL 2007, L 29, str. 3).

Sodišče je v sodbi najprej ugotovilo, da **splošno pravilo schengenskega pravnega reda, ki bivanje tujcev omejuje na tri mesece v obdobju šestih mesecev, ne velja za obmejni promet**. Sodišče poudarja, da se omejitev treh mesecev, določena v Uredbi o obmejnem prometu, nanaša na „neprekinjeno bivanje“, medtem ko se omejitev iz schengenskega pravnega reda nikakor ne nanaša na tako bivanje. Sodišče je navedlo, da čeprav je Komisija na začetku v pripravljalnem gradivu za Uredbo predlagala uskladitev najdaljšega trajanja, ki ga določa schengenski pravni red, se je zakonodajalec Unije odločil za posebno omejitev glede neprekinjenega bivanja. Sodišče meni, da okoliščina, da je ta omejitev – kot v schengenskem pravnem redu – omejena na največ tri mesece, ne povzroča dvoma o posebnosti te omejitve v primerjavi s splošnimi pravili, ki veljajo za državljane tretjih držav, za katere se ne zahteva vizum. Iz nobene določbe Uredbe namreč ne izhaja, da bi morali biti ti trije meseci vključeni v isto šestmesečno obdobje.

Poleg tega je imel zakonodajalec Unije s tem, da je sprejel Uredbo o obmejnem prometu, namen, da določi samostojna pravila, ki se razlikujejo od pravil schengenskega pravnega reda. Namen teh pravil je prebivalcem zadevnih obmejnih območij omogočiti, da iz legitimnih ekonomskih, socialnih, kulturnih ali družinskih razlogov preprosto, to pomeni brez pretiranih upravnih ovir, pogosto, pa tudi redno prehajajo zunanje kopenske meje Unije.

Dalje, Sodišče glede zaskrbljenosti, ki so jo izrazile nekatere države članice v zvezi z domnevnimi negativnimi posledicami samostojne razlage Uredbe, odgovarja, da je namen lažjega prehoda meje, da se dobrovernim obmejnim prebivalcem, ki imajo ustrezno utemeljene legitimne razloge, omogoči pogosto prehajanje zunanje kopenske meje. Poleg tega lahko države članice obmejnim prebivalcem, ki svoje dovoljenje za obmejni promet zlorabljajo, še naprej nalagajo sankcije.

Ob upoštevanju teh okoliščin Sodišče meni, da mora imeti **imetnik dovoljenja za obmejni promet možnost, prvič, da se po obmejnem območju prosto giblje tri mesece, če njegovo bivanje ni bilo prekinjeno, in drugič, da po vsaki prekinitvi bivanja ponovno uveljavlja pravico do trimesečnega bivanja**.

Nazadnje, Sodišče pojasnjuje, da je treba bivanje imetnika dovoljenja za obmejni promet šteti za prekinjeno v trenutku, ko zadevna oseba v skladu z dovoljenjem, ki ji je bilo podeljeno, prečka mejo, da bi vstopila v svojo državo članico stalnega prebivališča, in to ne da bi bilo treba upoštevati število prehodov, opravljenih vsak dan.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793